

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **OGREA, spol. s r.o.**, se sídlem Třebízského 8, Mariánské Lázně, zast. JUDr. Martinem Jacko, usazeným evropským advokátem se sídlem Národní 32, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2025, č. j. 11 A 130/2024-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2024, č. j. MF-42626/2024/3902-3.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání proti rozhodnutí Finančního analytického úřadu ze dne 3. 7. 2024, č. j. FAU-80163/2024/033, kterým bylo rozhodnuto, že konkrétní nemovitosti ve vlastnictví stěžovatelky (a sice: pozemek parc. č. st. 330/1, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. 342, a zahrada parc. č. 147/23, vše v kat. území Mariánské Lázně, zapsané na listu vlastnictví č. 1556) se považují za majetek, na který se vztahují mezinárodní sankce podle čl. 2 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 269/2014 ze dne 17. 3. 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny (dále jen „nařízení č. 269/2014“); stěžovatelce se přitom na základě čl. 2 odst. 1 ve spojení s čl. 1 písm. e) nařízení č. 269/2014 zakazuje použití předmětných nemovitostí k získání finančních

prostředků ve smyslu čl. 1 písm. g) téhož nařízení, zboží nebo služeb jakýmkoli způsobem, zejména jejich prodejem, pronájmem nebo zastavením.

[3] Ke tomuto „zmrazení“ majetku stěžovatelky došlo kvůli jejímu napojení na osobu zapsanou od 9. 3. 2022 v příloze I nařízení č. 269/2014 (tzv. sankční seznam). Touto osobou je Dmitrij Alexandrovič Pumpjanský, který je podle správních orgánů stále vlastníkem akcií a ovládá společnost FURDBERG Holding Limited, registrační číslo HE 124789, se sídlem 2231 Nikósie, Ltasia, Kranidioti 107, Despina Building, Flat/Office 311, Kyperská republika (dále jen „společnost FURDBERG“), která je jediným společníkem stěžovatelky. Pumpjanský se sice své akcie pokusil převést na Dmitrije Farbera Silaeva s účinností ke dni 4. 3. 2022, kyperskému obchodnímu rejstříku tuto změnu ovšem ohlásil teprve dne 11. 3. 2022, tj. po svém zařazení na sankční seznam, a tedy v době, kdy už převod nebyl možný. V kyperském obchodním rejstříku tedy tato změna zapsána nebyla a správní orgány dospěly k závěru, že dokumenty dokládající převod akcií byly antedatovány a ve skutečnosti byla související právní jednání učiněna teprve po zmrazení majetku Pumpjanského, a k převodu akcií proto nedošlo. Vzhledem k tomu, že Pumpjanský stále vlastnil akcie a ovládal společnost FURDBERG, jediného společníka stěžovatelky, dospěly správní orgány k závěru, že se sankce podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014 uplatní na majetek stěžovatelky.

2. Rozsudek městského soudu

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka žalobou u městského soudu, který ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[5] Podle městského soudu bylo ve správním řízení prokázáno, že byl Pumpjanský stále vlastníkem akcií ve společnosti FURDBERG podle kyperského obchodního rejstříku. Pokud byl zápis v tomto veřejném rejstříku podle stěžovatelky nesprávný, bylo na ní, aby to prokázala. Finanční analytický úřad požadoval po stěžovateli, aby předložila smlouvu o prodeji a koupi (o převodu) akcií ze dne 15. 1. 2022, kterou hodlala prokázat, že mělo ke změně vlastnictví akcií společnosti FURDBERG dojít k 4. 3. 2022, stěžovatelka však tuto smlouvu za celou dobu správního řízení nepředložila, ačkoliv tak zajisté učinit mohla.

[6] Na tom nic nezměnila ani stěžovatelčina argumentace, že je zápis v kyperském obchodním rejstříku toliko deklaratorní. Stěžovatelka předložila několik listin (stanoviska advokátních kanceláří, čestná prohlášení a interní dokumenty společnosti FURDBERG), nešlo však o nestranné a objektivní důkazy. Z podstaty vazby na stěžovatelku bylo možno předpokládat, že budou tyto důkazy prospívat stěžovateli. Oproti stěžovatelkou sporovanému zápisu v obchodním rejstříku tak mají nepochybně nižší důkazní hodnotu. Stěžovatelčiny důkazy tedy neměly potenciál zpochybnit závěry správních orgánů založené na tom, že kyperský rejstříkový soud odmítl změny do rejstříku promítnout. Relevantní nebyl ani zápis Silaeva coby skutečného majitele stěžovatelky v evidenci skutečných majitelů vedené podle zákona č. 37/2021 Sb., o evidenci skutečných majitelů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o evidenci skutečných majitelů“). Tato evidence není veřejným rejstříkem ani veřejným seznamem a soud provádějící zápis do této evidence nezkoumá všechny okolnosti.

pokračování

[7] Správní orgány též nashromáždily dostatek důkazů pro nosný závěr, že byl převod akcií ve společnosti FURDBERG motivován snahou obejít sankce. K tomu městský soud uvedl, že jsou veškeré majetkoprávní změny učiněné během 14 dní před zařazením osoby na sankční seznam podezřelé a je u nich vysoká míra pravděpodobnosti fiktivnosti takových změn. Nadto sama stěžovatelka uvedla, že smlouva o převodu akcií je ze dne 15. 1. 2022, měla být účinná ke dni 31. 3. 2022, ale dne 2. 3. 2022 byla dohodnuta změna na dřívější datum převodu akcií za účelem urychlení transakce tak, aby společnost FURDBERG nadále fungovala nezatížena mezinárodními sankcemi. Jde o jednoznačné indicie svědčící o snaze obejít sankce, a to navíc u společnosti FURDBERG, která prokazatelně spolupracuje s řadou osob, které jsou vedeny na sankčních seznamech Spojených států amerických (USA) a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska (UK) a které jsou zároveň napomáháním obcházení mezinárodních sankcí známy, jak vyplývá z celé řady podkladů založených ve správním spise.

[8] Městský soud uvedl, že se nebude blíže vyjadřovat k námitce stěžovatelky, že sankční orgán ve Francii měl vyhodnotit majetek společností VINARA a PSJB jako nezpůsobilý zmrazení. Tato námitka nebyla uplatněna ani v odvolání, stěžovatelka ji vznesla poprvé v žalobě v rozporu s koncentrační zásadou správního řízení. V obecné rovině však městský soud konstatoval, že pro české správní orgány není posouzení provedené orgány jiných členských států závazné.

[9] Žalovanému nepříslušelo ani posuzovat, zda je Pumpjanský napojený na ruskou vládu, či nikoliv, jak požadovala stěžovatelka. Žalovaný totiž není oprávněný přezkoumávat důvody, pro které byl jmenovaný zařazen na sankční seznam. Nic na tom nemohl změnit ani rozsudek Tribunálu Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ze dne 26. 6. 2024, *Dmitry Alexandrovich Pumpyankiy v. Rada Evropské unie*, ve věci T-740/22, kterým byly zrušeny akty, jimiž byl Pumpjanský opakovaně ponecháván na sankčním seznamu v období od 15. 9. 2022 do 15. 3. 2024. I po rozhodnutí Tribunálu SDEU byl totiž Pumpjanský na sankčním seznamu ponecháván, jak ostatně v žalobou napadeném rozhodnutí upozornil i žalovaný (městský soud přihlédl konkrétně k ponechání Pumpjanského na seznamu rozhodnutím a prováděcím nařízením ze dne 16. 12. 2024).

[10] Městský soud nesouhlasil se stěžovatelkou, že by se v předmětném správním řízení měly uplatnit principy trestního práva. Jde pouze o deklaratorní rozhodnutí o uplatnění mezinárodních sankcí na konkrétní majetek a jeho zmrazení je pouze dočasné. Jde o omezující politické rozhodnutí přijaté vrcholnými orgány moci výkonné a jejich cílem je motivovat sankcionované subjekty ke změně chování. Sankce nejsou trestem ve smyslu trestního práva.

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a replika

[11] Proti rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Stěžovatelka dle svého mínění předložila nesčetné množství důkazů prokazujících převod akcií společnosti FURDBERG z bývalého vlastníka na Silaeva. Předložila v této souvislosti právní stanoviska renomovaných kyperských advokátních kanceláří a výpis

z evidence skutečných majitelů, který městský soud odbyl s tím, že nejde o veřejný rejstřík. Kyperský obchodní rejstřík však také nesplňuje požadavek veřejného rejstříku, pokud jde o zápis akcionáře či společníka společnosti. Nelze z něj přímo zjistit, kdo je akcionářem či společníkem, a nesplňuje tedy požadavek formální publicity. Naproti tomu z výpisu z evidence skutečných vlastníků jednoznačně vyplývá, že je skutečným majitelem stěžovatelky pan Silaev. Pokud měly správní orgány zato, že jsou v této evidenci nesrovnalosti, měly zahájit postup k jejich odstranění, což neučinily; zápis v evidenci skutečných majitelů je tedy nesporný. Součástí spisu bylo navíc stanovisko Ministerstva hospodářství, financí a průmyslu a digitální suverenity Francie ze dne 27. 3. 2023, kterým bylo rozhodnuto, že společnosti VINARA a PSJB (vlastněné společností FURDBERG) byly sice dříve vlastněny Pumpjanským, ale byly předloženy dokumenty prokazující, že akcie společnosti FURDBERG byly k 4. 3. 2022 prodány Silaevovi. Ani tento důkaz nebyl vůbec zohledněn. Žalovaný naopak „nevyprodukoval“ jediný relevantní důkaz, že je Pumpjanský stále skutečným majitelem stěžovatelky, resp. že byl převod akcií ve společnosti FURDBERG v rozporu s právními předpisy Kypru či Evropské unie.

[13] Závěr žalovaného stojí výhradně na sporném zápisu v kyperském obchodním rejstříku, který však nic neprokazuje. Tento zápis nemá vyšší důkazní sílu než všechny stěžovatelkou předložené důkazy, jak nesprávně uvádí městský soud. V tomto ohledu stěžovatelka poznamenala, že nelze jí předkládaná právní stanoviska advokátních kanceláří označit bez dalšího za neobjektivní. Advokátní kanceláře totiž musejí dodržovat příslušná pravidla upravující poskytování právních služeb včetně etického kodexu. Stejně tak smlouva o převodu akcií a výpis z interního rejstříku společnosti FURDBERG jsou primárními dokumenty dokládajícími převod vlastnictví, a proto je nepřijatelné je odmítnout bez jakéhokoli bližšího posouzení.

[14] Městský soud dále pochybil, když uzavřel, že šlo o běžné správní řízení, a nikoliv o řízení, na které je třeba aplikovat zásady správního trestání. Omezující opatření jsou zcela zásadního charakteru a stěžovatelka v jejich důsledku musela ukončit svou činnost spočívající v provozu hotelu (pozn. podle obsahu správního spisu je hlavním předmětem stěžovatelčina podnikání provozování hotelu Westend v Mariánských Lázních). Důkazní břemeno tedy mělo ležet na správním orgánu jako orgánu vyšetřujícím a nebylo možno nepřihlížet k některým stěžovatelčiným námitkám s odkazem na koncentraci správního řízení.

[15] Stěžovatelka nemá povinnost mít dokumenty týkající se její mateřské společnosti, a nemohla tedy mít ani povinnost předložit smlouvu o převodu jejích akcií. Správní orgány tedy neměly požadovat předložení této písemnosti, a pokud tak učinily, porušily tím pravidla rozložení důkazního břemene – to spočívalo na bedrech správních orgánů. Pokud tuto smlouvu správní orgány považovaly za tak důležitou, měly ji vyžádat od kyperského obchodního rejstříku. To však neučinily.

[16] Stěžovatelka má dále zato, že předloženými listinami bylo prokázáno, že dne 4. 3. 2022 byla podepsána listina o převodu, která byla schválena představenstvem společnosti FURDBERG téhož dne a nabyvatel byl téhož dne zaregistrován v rejstříku společníků společnosti FURDBERG. Tím došlo k převodu akcií, zápis v kyperském obchodním rejstříku je pouze deklaratorní, a nemá tedy na převod akcií vliv. K tomu stěžovatelka dodala, že kyperský obchodní rejstřík je součástí moci výkonné, nikoliv soudní.

pokračování

Nelze tedy přisvědčit závěru městského soudu, že kyperský soud posoudil věc tak, že se převod akcií odehrál v rozporu s právními předpisy, protože nedošlo k zápisu.

[17] Pumpjanský mohl se svým majetkem volně nakládat až do svého zařazení na sankční seznam. V okamžik převodu ostatně ani nebyla v platnosti a účinnosti ustanovení stanovující, že veškeré transakce, k nimž došlo méně než 14 dní před zařazením osoby na sankční seznam, jsou automaticky podezřelé. Domněnky o fiktivnosti převodu či obcházení sankcí při převodu akcií (tj. před jeho zařazením na sankční seznam) jsou tak bez právní relevance. Na Pumpjanského se v době převodu sankce nevztahovaly, a nelze tedy hovořit o jejich obcházení. Nadto Tribunál Soudního dvora EU rozhodl, že od 14. 9. 2022 do 13. 3. 2024 bylo zařazení Pumpjanského na seznam protiprávní. I kdyby tedy k převedení jeho akcií nedošlo k 4. 3. 2022, došlo by k němu automaticky dne 14. 9. 2022, kdy již mohl se svým majetkem znovu volně nakládat.

[18] Městský soud podle názoru stěžovatelky v napadeném rozsudku pouze přisvědčil názorům správních orgánů v rozporu se zásadami zákonnosti, objektivitu a materiální pravdy, protože je napadený rozsudek arbitrární a nedostatečně odůvodněný. Městský soud navíc vycházel z toho, že kyperský soud rozhodl, že byl převod akcií společnosti FURDBERG v rozporu s právními předpisy, což však nemá oporu ve spise. Rozsudek městského soudu je proto nepřezkoumatelný.

[19] K tomu stěžovatelka následně doplnila, že poté, co městský soud vydal napadený rozsudek, rozhodl Tribunál SDEU rozsudkem ze dne 2. 4. 2025, *Dmitry Alexandrovich Pumpjanskiy v. Rada Evropské unie*, ve věci T-272/24, o zrušení odpovídajících aktů Rady v rozsahu, v němž byl Pumpjanský ponechán na sankčním seznamu, ode dne 15. 3. 2024 do 15. 9. 2024. Finanční analytický úřad vydal prvostupňové rozhodnutí dne 3. 7. 2024, a je tedy nulitní, v důsledku čehož je i rozhodnutí žalovaného nezákonné.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, včetně jejího doplnění, navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Podle jeho názoru byly důkazy předložené stěžovatelkou ve správním řízení irelevantní z důvodu neobjektivnosti. Odkaz stěžovatelky na povinnost advokátních kanceláří dodržovat advokátní etiku považoval za nepřiléhavý, neboť právě v rámci advokátní etiky jsou advokátní kanceláře povinny ctít zájmy klienta. Zásady správního trestání se podle žalovaného v posuzované věci nepoužijí. V řízení se však správně použila zásada koncentrace řízení, neboť nejde o řízení, v němž by se ukládala povinnost (pouze se deklaruje aplikovatelnost mezinárodních sankcí). Navíc námitky uplatněné po koncentraci řízení týkající se společnosti VINARA a PSJB byly vypořádány. Deklaratornost zápisu do kyperského obchodního rejstříku žalovaný nepopřel; kdo se však dovolává nesprávnosti zápisu veřejném rejstříku, musí ji prokázat, což stěžovatelka neučinila. Pokud jde o rozsudek Tribunálu SDEU ve věci T-272/24, žalovaný uvedl, že se netýkal rozhodného období března roku 2022 a v současné době je Pumpjanský stále veden na sankčním seznamu.

[21] V replice stěžovatelka setrvala na svých výše uvedených názorech. Nad rámec argumentace v kasační stížnosti odkázala na judikaturu SDEU, z níž dovodila, že v případě zmrazení majetku je na jednajícím orgánu, nikoliv adresátovi, aby unesl důkazní břemeno, že má být majetek zmrazen. Pro posouzení zákonnosti rozhodnutí podle stěžovatelky není rozhodným obdobím březen 2022, ale okamžik, ve kterém bylo vydáno prvostupňové

rozhodnutí. V dalším podání pak stěžovatelka navíc upozornila, že Tribunál SDEU rozsudkem ze dne 10. 9. 2025, *Dmitry Alexandrovich Pumpyankiy v. Rada Evropské unie*, ve věci T-541/24, zrušil rovněž rozhodnutí a prováděcí nařízení Rady, kterými byl Pumpjanský ponechán na sankčním seznamu do 15. 9. 2025. Ani v době rozhodování žalovaného se tedy na Pumpjanského sankce nevztahovaly.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté NSS přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

4.1. K namítané nepřezkoumatelnosti

[24] Nejvyšší správní soud se zabýval v první řadě námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelnost představuje závažnou vadu, k níž soud přihlíží i bez námítky a která v zásadě vylučuje možnost meritorního přezkumu. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se Nejvyšší správní soud své judikatuře již mnohokrát zabýval. Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů především, pokud je zcela opomenuta některá z námitek účastníka řízení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74, č. 116/2004 Sb. NSS). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, z nichž nelze seznat, o jaké věci či jak bylo rozhodováno, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS).

[25] Žádnou takovou vadou napadený rozsudek městského soudu netrpí. Jde o srozumitelné a odůvodněné rozhodnutí, které odpovídá na podstatu všech uplatněných žalobních bodů. Obecným námitkám stěžovatelky, že je rozsudek arbitrární a nemá dostatečnou kvalitu, nelze přisvědčit. Obsahuje-li dílčí nepřesnosti, ty zdejšímu soudu neznemožňují jej přezkoumat a věcně posoudit. Veškeré městským soudem učiněné závěry vycházejí z obsahu spisu, a jedinou relevantní otázkou je tedy jejich věcná správnost, resp. zákonnost, nikoliv jejich (ne)přezkoumatelnost.

4.2. Zařazení na sankční seznam a ponechání na něm

[26] Stěžejní otázkou posuzované věci je, zda se na majetek stěžovatelky vztahují sankce EU. Vzhledem k tomu, že ke zmrazení majetku stěžovatelky došlo v důsledku jejího

pokračování

napojení na sankcionovanou osobu – Dmitrije Alexandroviče Pumpjanského, je namístě se nejprve zabývat tvrzením stěžovatelky, že se na samotného Pumpjanského sankce uvalené Radou EU nevztahují (není zahrnut na sankčním seznamu), resp., že nebyly dostatečně zohledněny rozsudky Tribunálu SDEU, kterými byly postupně rušeny akty, jimiž byl Pumpjanský na sankčním seznamu ponecháván.

[27] Podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014 platí: *„Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje náležející fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům či orgánům nebo fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům či orgánům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v příloze I, jakož i veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které uvedené osoby, subjekty či orgány vlastní, drží či ovládají.“* Zmrazením hospodářských zdrojů se pak podle čl. 1 písm. e) tohoto nařízení rozumí *„zabránění jejich použití k získání finančních prostředků, zboží nebo služeb jakýmkoli způsobem, zejména jejich prodejem, pronájmem nebo zastavením“*.

[28] Sankční seznam (příloha č. I nařízení č. 269/2014) *„obsahuje seznam fyzických osob, které byly v souladu s článkem 2 rozhodnutí 2014/145/SZBP [společná zahraniční a bezpečnostní politika – pozn. NSS] určeny Radou jako osoby odpovědné za činnost, která narušuje nebo ohrožuje územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a s nimi spojených fyzických či právnických osob“* (srov. čl. 3 odst. 1 nařízení č. 269/2014). Uvedené rozhodnutí Rady (SZBP) 2014/145 ze dne 17. 3. 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činností narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny [dále jen „rozhodnutí Rady (SZBP) 2014/145“] stanoví seznam sankcionovaných osob a zároveň cestovní omezení a zmrazení finančních prostředků a hospodářských zdrojů těchto osob. Z důvodu zajištění jednotného uplatňování tímto rozhodnutím přijatých opatření bylo nezbytné přijmout regulační opatření na úrovni Unie, a to právě nařízení č. 269/2014 (srov. bod 5 odůvodnění tohoto nařízení), které ovšem vychází ze sankčního seznamu, jak je sestaven a měněn podle rozhodnutí Rady (SZBP) 2014/145. V důsledku toho je sankční seznam sestaven a následně aktualizován pokaždé dvěma akty, a to rozhodnutím Rady, kterým se mění rozhodnutí Rady (SZBP) 2014/145, a prováděcím nařízením Rady, kterým se provádí nařízení č. 269/2014. S ohledem na čl. 6 rozhodnutí Rady (SZBP) 2014/145 a čl. 14 odst. 4 nařízení č. 269/2014 se sankční seznam pravidelně přezkoumává, protože se u jednotlivých osob rozhoduje nejprve o jejich prvotním zařazení na sankční seznam a v následných aktech o jejich ponechání na tomto seznamu.

[29] V posuzované věci bylo podmínkou pro zmrazení majetku stěžovatelky podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014 zařazení Pumpjanského na sankční seznam. Pumpjanský byl na tento seznam zařazen rozhodnutím Rady (SZBP) 2022/397 ze dne 9. 3. 2022, resp. prováděcím nařízením Rady (EU) 2022/396 z téhož dne, žalobu proti tomuto rozhodnutí a prováděcímu nařízení Tribunál SDEU zamítl rozsudkem ze dne 6. 9. 2023, *Dmitry Alexandrovich Pumpjanskij v. Rada Evropské unie*, ve věci T-270/22. Důvodem pro prvotní zařazení Pumpjanského na sankční seznamem bylo zejména, že byl předsedou představenstva společnosti PJSC Pipe Metallurgic Company a předsedou a členem představenstva skupiny Sinara. Podporoval tedy spolupráci s orgány Ruské federace a státními podniky, včetně společností Ruské železnice, Gazprom a Rosněft. Po počátečních fázích ruské útočné války proti Ukrajině se dne 24. 2. 2022 spolu s dalšími 36 podnikateli setkal s prezidentem Ruské federace Vladimírem Putinem a dalšími členy ruské vlády, aby jednali o dopadu opatření v návaznosti na sankce Západu (podrobněji viz odůvodnění k bodu 722 sankčního seznamu).

[30] Tribunál SDEU však následně v odpovídajícím rozsahu zrušil další rozhodnutí Rady a prováděcí nařízení, kterými byl Pumpjanský na sankčním seznamu ponecháván (konkrétně výše uvedenými rozsudky T-740/22, T-272/24 a T-541/24). Důvodem pro zrušení těchto aktů, stručně řečeno, bylo, že Pumpjanský na své posty v uvedených společnostech rezignoval a další důvody pro ponechání Pumpjanského na sankčním seznamu, které Rada EU uváděla v následných aktech, podle názoru Tribunálu SDEU pro ponechání na tomto seznamu nepostačovaly. Posledním z uvedených rozsudků bylo zrušeno rozhodnutí Rady (SZBP) 2024/2456 ze dne 12. 9. 2024, jakož i prováděcí nařízení Rady (EU) 2024/2455 z téhož dne; na základě těchto aktů byl stěžovatel zařazen na sankční seznam v době vydání rozhodnutí žalovaného (právě k okamžiku rozhodování žalovaného je skutkový a právní stav rozhodný – srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud však konstatuje, že navzdory zrušení několika rozhodnutí o ponechání Pumpjanského na sankčním seznamu Rada nadále vydává rozhodnutí a prováděcí nařízení, kterými je Pumpjanský na sankčním seznamu ponecháván – aktuálně rozhodnutím Rady (SZBP) 2025/1895 ze dne 12. 9. 2025 a prováděcím nařízením Rady (EU) 2025/1894 z téhož dne (ponechán na sankčním seznamu do 15. 3. 2026) – a to znovu s aktualizovaným odůvodněním pro ponechání Pumpjanského na seznamu, takže zrušení těchto aktů Tribunálem nelze bez dalšího předpokládat.

[31] Jak vyplývá z výše uvedeného, rozhodování orgánů Evropské unie se pohybuje obrazně řečeno v bludném kruhu, v němž je Pumpjanský rozhodnutími Rady a prováděcími nařízeními opakovaně ponecháván na sankčním seznamu (s aktualizovaným odůvodněním pro ponechání) a následně (zpravidla po rozhodnutí o jeho dalším ponechání na seznamu) je Tribunálem rozhodnutí o dřívějším (již neaktuálním) ponechání Pumpjanského na sankčním seznamu zrušeno. Nejvyšší správní soud však není povolán tento pomyslný bludný kruh roztnout. Jedná se o sankce uvalené Evropskou unií, nikoliv Českou republikou, o zařazení subjektů na sankční seznam rozhodují orgány EU a je na nich, aby respektovaly rozhodnutí Tribunálu SDEU a zvážily, zda je namístě Pumpjanského i nadále ponechávat na sankčním seznamu (například na základě dalších zjištění, které nebyly v době řízení u Tribunálu známy). Není na žalovaném ani na správních soudech, aby posuzovaly, zda jsou osoby na sankční seznam zařazovány oprávněně.

[32] Nejvyšší správní soud konstatuje, že jak v okamžik rozhodování Finančního analytického úřadu, tak v okamžik nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného byl Pumpjanský zařazen na sankční seznam (že tam zařazen být v dané období neměl, se ukázalo dodatečně po vydání rozsudků Tribunálu SDEU), a správní orgány tak v době svého rozhodování neměly jinou možnost než na jeho majetek mezinárodní sankce uplatnit, pokud dospěly k závěru, že je skutečným majitelem stěžovatelky. Koneckonců i v okamžik rozhodování Nejvyššího správního soudu je Pumpjanský na sankčním seznamu uveden. I kdyby tedy měly správní orgány rozhodovat o zmrazení majetku stěžovatelky nyní (znovu), nezbylo by jim než vydat v zásadě totožná rozhodnutí, jako která byla v posuzované věci napadena (správní orgány zásadně rozhodují podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí). Jednoduše řečeno – majetek Pumpjanského i nyní podléhá sankcím a k jeho „rozmrazení“ [viz § 12 odst. 1 písm. h) zákona o provádění mezinárodních sankcí] bude moci dojít v okamžik, kdy jmenovaný v aktuální době nebude zařazen na sankčním seznamu, resp. nebude skutečným majitelem stěžovatelky; k této otázce viz dále. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud považuje námitku týkající se nedostatečného zohlednění rozsudků Tribunálu SDEU za nedůvodnou.

pokračování

4.3. K otázce skutečného majitele stěžovatelky

[33] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti tak zůstává k zodpovězení otázka, zda byl v posuzované době Dmitrij Alexandrovič Pumpjanský skutečným (koncovým) majitelem stěžovatelky. Finanční analytický úřad vydal rozhodnutí podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o provádění mezinárodních sankcí, podle něhož „[ú]řad může na základě posouzení, zda majetek má být považován za majetek, na který se vztahují mezinárodní sankce, rozhodnout a) o omezení nebo zákazu nakládání s tímto majetkem“. Učinil tak proto, aby bylo postaveno najisto, že skutečným majitelem stěžovatelky, tj. společnosti OGREA, je skrze společnost FURDBERG právě D. A. Pumpjanský (jediný akcionář společnosti FURDBERG, která je jediným společníkem společnosti OGREA), na něhož se vztahují mezinárodní sankce podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014, protože se omezení vyplývající z tohoto ustanovení vztahují i na majetek stěžovatelky. Stěžovatelka ovšem tvrdí, že Pumpjanský vlastníkem akcií společnosti FURDBERG nebyl, resp. není, neboť před svým zařazením na sankční seznam vlastnictví k těmto akciím převedl na D. F. Silaeva, na kterého se mezinárodní sankce nevztahovaly – tomu ale správní orgány ani městský soud nepřisvědčily, protože podle jejich názoru k právnímu jednání, jež mělo vést k tomuto převodu akcií, ve skutečnosti došlo po zmrazení majetku Pumpjanského, resp. v rozporu se zákazem obcházení sankcí.

[34] Nejvyšší správní soud podotýká, že určení vlastnictví k akciím společnosti FURDBERG sice nebylo (ani nemohlo být) předmětem řízení, šlo však o předběžnou otázku, kterou si ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), Finanční analytický úřad mohl pro účely svého rozhodnutí posoudit sám. Správní orgány správně vycházely z toho, že pro převod akcií společnosti zapsané a sídlící v Kyprské republice je rozhodné kyperské právo – rozhodné právo při převodu akcií obchodní společnosti se neřídí nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. 6. 2008 o právu rozhodném pro smluvní a závazkové vztahy (Řím I) s ohledem na výlukou obsaženou v čl. 1 odst. 2 písm. f) tohoto nařízení a vzhledem k tomu, že soudu není známa žádná relevantní mezinárodní smlouva upravující tuto otázku, je podle § 30 odst. 1 zákona č. 91/2012 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, rozhodným právem to právo, podle kterého společnost FURDBERG vznikla (přiměřeně srov. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 13. 11. 2024, sp. zn. 8 Cmo 105/2024). Tento názor ostatně zastává i stěžovatelka.

[35] V posuzované věci správní orgány nezaložily své závěry na aplikaci konkrétního ustanovení vnitrostátního kyperského práva, ale na přímo použitelném předpisu Evropské unie (nařízení č. 269/2014). Takovému postupu není dle zdejšího soudu čeho vytknout.

[36] Před hodnocením skutkových zjištění a závěrů správních orgánů je nutno zdůraznit, v čem spočívá specifická nyní posuzovaného řízení. K zařazení Pumpjanského na sankční seznam došlo v návaznosti na nevyprovokovanou a neodůvodněnou vojenskou agresi Ruské federace vůči Ukrajině zahájenou v únoru roku 2022; Rusko svými protiprávními vojenskými akcemi hrubě porušuje mezinárodní právo a zásady Charty OSN a ohrožuje evropskou a celosvětovou bezpečnost a stabilitu [srov. bod 4 odůvodnění výše zmíněného rozhodnutí Rady (SZBP) 2022/397]. Tato reakce směřovala proti osobám, které podporovaly vládu Ruské federace, které měly z vazby na tuto vládu prospěch nebo které jí poskytovaly značné zdroje příjmů, resp. na osoby spojené se subjekty zařazenými na sankční

seznam (srov. bod 5 odůvodnění uvedeného rozhodnutí Rady). Zmrazení majetku je tedy politickým rozhodnutím směřujícím proti aktérům přímo či nepřímo podporujícím Ruskou agresi proti Ukrajině, potažmo ohrožení celosvětové stability a bezpečnosti.

[37] Nutno podotknout, že Finanční analytický úřad nashromáždil celou řadu podkladů popisujících způsoby obcházení sankcí ze strany občanů Ruské federace, která sama k obcházení sankcí napomáhá či se o jejich obejití snaží. Právě to je třeba mít na paměti při posouzení, zda správní orgány zjistily dostatečně skutkový stav. Je evidentní, že čelí situaci, při které jsou sankce obcházeny jednáním, které se má jevit jako formálně bezvadné, ale jehož skutečným smyslem je snižování efektivity uvalených sankcí (a to třeba i za asistence ze strany Ruské federace). Po správních orgánech nelze požadovat, aby poskytly přímé důkazy jasně prokazující účelovost jednání stěžovatelčina skutečného majitele – to je ostatně takřka vyloučeno. Správní orgány sice musejí v souladu se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je však třeba respektovat, že i možnosti správního orgánu jsou s ohledem na kontext věci omezeny. Zjištění správního orgánu je nutno zasadit do širšího kontextu okolností, které vedly k uvalení sankcí na osoby napomáhající Ruské federaci v její vojenské agresi. Nelze připustit, aby lpění na bezpodmínečném vyjasnění všech okolností týkajících se konkrétní transakce vedlo k neefektivitě mezinárodních sankcí a v konečném důsledku přispívalo k ohrožování celosvětové či evropské stability a bezpečnosti. Nejvyšší správní soud samozřejmě nenabádá k rezignaci na základní principy dobré správy a fungování demokratického právního státu, ty však musejí být realizovány tak, aby nemohly být zneužity k jeho podkopání, jinak by totiž již nadále nesloužily k jeho udržení, ale naopak by kouzlem nechtěného jeho vlastní existenci ohrožovaly.

[38] Jak zjistily správní orgány, je nepochybné, že dne 9. 3. 2022 byl Pumpjanský zařazen na sankční seznam a následně dne 11. 3. 2022 došlo k podání ke kyperskému obchodnímu rejstříku (tzv. formulář HE57), podle kterého mělo dojít k 4. 3. 2022 k převodu akcií ve společnosti FURDBERG. K zápisu však nikdy nedošlo a z podání samotné stěžovatelky vyplývá, že podle správce kyperského obchodního rejstříku byl převod akcií v rozporu se sankčními opatřeními. V tomto ohledu zdejší soud poznamenává, že dílčí pochybení městského soudu, když měl obdobně jako Finanční analytický úřad za to, že o zápisu do kyperského obchodního rejstříku rozhoduje rejstříkový soud, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Ze správního spisu se podává, že kyperský státní orgán navrhovaný zápis převodu akcií neprovedl, neboť jej evidentně vyhodnotil jako rozporný s mezinárodními sankcemi – a právě to je podstatné. Zda se jednalo o soud, či jiný orgán veřejné moci, na posouzení věci nic nemění.

[39] Podle stěžovatelčiných tvrzení došlo k převodu akcií na základě smlouvy ze dne 15. 1. 2022 (tu však nepředložila) s tím, že k samotnému převodu mělo dojít dne 4. 3. 2022, tedy před zařazením Pumpjanského na sankční seznam. Správní orgány těmto tvrzením neuvěřily a mají podklady dodané obchodnímu rejstříku za antedatované, a to zejména s ohledem na chaotické změny ve společnosti FURDBERG, které nastaly okolo zařazení Pumpjanského na sankční seznam a které nasvědčovaly tomu, že nejde o dlouhodobě plánované změny, ale o rychlou (nepromyšlenou) reakci na toto zařazení. Jednalo se především o změnu členů představenstva: členy představenstva byly ustanoveny osoby, které v této funkci setrvaly pouze po krátkou dobu (dne 22. 5. 2022 byly nahrazeny jinými osobami ruské státní příslušnosti), ačkoliv předtím se členové představenstva v této

pokračování

společnosti měnili zpravidla po několika letech; jedním z takto krátce působících členů byl Silaev (na kterého měly být akcie společnosti převedeny), který byl předtím členem představenstva od 17. 2. 2006 do 31. 8. 2020, přičemž v tomto období byl obchodním partnerem jak Pumpjanského, tak i jeho syna (taktéž zařazen na sankční seznam) a právníků Ch. G. V. a K. D.-K., kteří podle zjištění Finančního analytického úřadu v minulosti prokazatelně napomáhali při obcházení protiruských sankcí USA a UK.

[40] Uvedené skutečnosti nasvědčují podle správních orgánů tomu, že bezprostředně po zařazení Pumpjanského (a dalších osob vystupujících jako členové představenstva společnosti) na sankční seznam došlo k urychleným změnám, aby se společnost zbavila sankcionovaných osob, a teprve následně došlo k hledání stabilních náhradníků. To má svědčit o tom, že se vše odehrálo v reakci na sankce (po jejich uvalení), nikoliv dříve.

[41] Správní orgány mezi těmito skutečnostmi označily za stěžejní, že ani správce kyperského obchodního rejstříku nezapsal změny, k nimž mělo dojít ke dni 4. 3. 2022. Stěžovatelka kontruje, že zápis v obchodním rejstříku má pouze deklaratorní povahu, protože k převodu akcií došlo nezávisle na obsahu obchodního rejstříku. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato argumentace je vcelku mimoběžná. Důvodem, pro který správní orgány dospěly k závěru, že k převodu akcií Pumpjanského nedošlo, není pouhá absence zápisu v obchodním rejstříku. K převodu podle správních orgánů nedošlo proto, že celá řada okolností poukazuje na to, že k jednání, jehož účelem byl převod akcií, došlo teprve po zařazení Pumpjanského na sankční seznam a doklady o tomto jednání byly antedatovány. K převodu tedy nedošlo, neboť mělo jít o nakládání s majetkem, který byl zmrazen podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014.

[42] Nejvyšší správní soud připomíná, že k hodnocení uvedených skutečností je nutno přistupovat s povědomím o širších okolnostech věci, jak již naznačil výše. Je třeba mít na paměti, že ke změně dlouhodobého vlastníka všech akcií společnosti FURDBERG mělo dojít jen pár dní po zahájení plnohodnotné invaze na Ukrajinu a pouhých pět dní před jeho zařazením na sankční seznam, přičemž obdobné jednání spočívající v předložení antedatovaných dokumentů těsně po zařazení osoby na sankční seznam je podle podkladů založených ve správním spise běžným způsobem, jakým byly v minulosti obcházeny protiruské sankce – tomu koneckonců odpovídá i pozdější znění čl. 8 odst. 1 nařízení č. 269/2014, které vyžaduje hlášení transakcí, k nimž došlo dva týdny před zařazením osoby na sankční seznam [Nařízení Rady (EU) 2023/426 ze dne 25. 2. 2023, kterým se mění nařízení č. 269/2014]. Je sice pravda, že toto znění nebylo v době, kdy mělo dojít k převodu akcií společnosti FURDBERG, účinné, žalovaný i městský soud ovšem na tuto úpravu odkazovali pouze podpůrně, aby poukázali na to, že obcházení sankcí tvrzeními o převodech majetku těsně před zařazením osoby na sankční seznam, je častým problémem, který vedl i k uvedené změně znění čl. 8 odst. 1 nařízení č. 269/2014. Takové argumentaci není čeho vytknout.

[43] V kontextu obcházení mezinárodních sankcí nelze přehlédnout výše zmiňovanou okolnost, že byl Pumpjanský zařazen na sankční seznam mj. právě pro jeho účast na jednání 36 podnikatelů s ruským prezidentem Vladimírem Putinem a členy ruské vlády, které se konalo po počátečních fázích ruské útočné války a týkalo se dopadů rozhodnutí opatření v návaznosti na sankce Západu. To zajisté podporuje závěr o účelovém jednání Pumpjanského, jehož cílem bylo obejít mezinárodní sankce.

[44] Ačkoliv bylo primárně na správních orgánech, aby skutkový stav zjistily, nelze odhlédnout od toho, že to byla stěžovatelka, která měla přístup k veškerým informacím, které mohly závěr o převodu majetku po jeho zmrazení zvrátit – nepředložila však ani smlouvu o převodu akcií ze dne 15. 1. 2022 a ani nikterak nevysvětlila okolnosti převodu akcií (například ekonomický smysl této transakce nezávislý na uvalených sankcích). Nutno podotknout, že správní orgán je oprávněn požadovat předložení listin i od osob, které důkazní břemeno nenesou (resp. ani nejsou účastníky řízení) – srov. § 53 odst. 1 správního řádu. Požaduje-li správní orgán předložení listiny, kterou sám nedisponuje, po účastníku řízení, jehož zájmu má její obsah svědčit a který má zjevně jednoduchou možnost listinu obstarat, a ten ji přesto nepředloží, je namístě, aby tato skutečnost byla zohledněna při hodnocení důkazů v jeho neprospěch, ačkoliv účastník řízení nenesl důkazní břemeno (obdobným způsobem se nahlíží na nesplnění vysvětlovací povinnosti v civilním řízení – srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2011, sp. zn. 22 Cdo 883/2010, č. 16/2012 Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu). V posuzované věci tak lze hodnotit nepředložení smlouvy o převodu akcií ze strany stěžovatelky jako další okolnost nasvědčující tomu, že k převodu akcií tak, jak tvrdila stěžovatelka, nedošlo. Ačkoliv stěžovatelka nemá zákonnou povinnost mít k dispozici tuto smlouvu, jedná se o smlouvu uzavřenou jejím skutečným majitelem, a je tak zcela nepochopitelné, proč by k této smlouvě neměla mít přístup.

[45] Namísto předložení požadované smlouvy se stěžovatelka omezila v podstatě pouze na předkládání takřka irelevantních podkladů, které závěr o účelovosti převodu a jeho datu nemohly zvrátit. Stěžovatelkou předkládaná právní stanoviska advokátních kanceláří ani související dokumenty se otázkou antedatování smluvního jednání a souvisejících úkonů, resp. obcházením sankcí, nezabývají. Interní dokumenty společnosti FURDBERG, které stěžovatelka předložila správním orgánům a které mají prokazovat naplnění podmínek pro převod vlastnictví akcií podle kyperského práva, závěr o antedatovaném jednání rovněž nejsou s to vyvrátit (nejedná se například o listiny, které by byly k datu předcházejícímu zařazení Pumpjanského na sankční seznam úředně ověřeny).

[46] Něktěrymi důkazy stěžovatelka navíc sama podpořila závěry správních orgánů – předložila rozhodnutí Ministerstva financí Kyperské republiky ze dne 26. 4. 2024, č. 05. 21. 019.002, o schválení žádosti A. D. P. (syna Dmitrije Alexandroviče Pumpjanského – majitele společnosti FURDBERG) na základě čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 269/2014 (o výjimce ze sankčních opatření) o provedení zápisu do kyperského obchodní rejstříku o odstoupení z pozice ředitele společnosti FURDBERG. To ovšem pouze dokládá, že i podle kyperských státních orgánů na společnost FURDBERG dopadají mezinárodní sankce podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014; jinak by totiž řízení o výjimce z těchto sankcí vůbec nedávalo smysl. Jde tedy pouze o další indicii svědčící ve prospěch závěrů správních orgánů.

[47] Dlužno dodat, že podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže požívat právní ochrany ani právní jednání, kterého se subjekt dopustí před svým zařazením na sankční seznam, je-li jeho skutečným účelem obcházení sankcí, neboť jde ve své podstatě o zneužití práva. Ustanovení čl. 9 nařízení č. 269/2014 ostatně výslovně zapovídá úmyslné obcházení sankčních opatření: „*Zakazuje se vědomě a úmyslně se účastnit činností, jejichž cílem nebo následkem je obcházení opatření uvedených v článku 2.*“ V posuzované věci je přitom zjevná snaha vyhnout se účinkům sankcí i ze samotných tvrzení stěžovatelky (ačkoliv je správní

pokračování

orgány nepovažovaly za pravdivá). Podle stěžovatelky totiž mělo dojít k uzavření smlouvy o převodu akcií dne 15. 1. 2022 s tím, že k převodu samotnému mělo dojít teprve dne 31. 3. 2022; smlouvou ze dne 2. 3. 2022 však měl Pumpjanský se Silaevem dohodnout změnu data účinnosti převodu na 4. 3. 2022, což by však vypovídalo o evidentní snaze vyhnout se sankcím, která by právní ochranu nezasluhovala. Ani kdyby tedy tvrzení stěžovatelky ohledně okamžiků, k nimž k jednání Pumpjanského mělo dojít, byla pravdivá, na celkovém posouzení věci by se nic nezměnilo.

[48] Nejvyšší správní soud uzavírá, že podle jeho názoru správní orgány zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a na základě toho bylo možno dospět k závěru, že je Pumpjanský stále vlastníkem společnosti FURDBERG, protože ob stojí i jejich závěr, že majetek stěžovatelky podléhá sankcím podle čl. 2 odst. 1 nařízení č. 269/2014.

[49] Na uvedených závěrech nemůže stěžovatelčina argumentace ničeho změnit. Stěžovatelka má pravdu v tom, že ve správním spise je založena odpověď francouzského Ministerstva hospodářství, financí, průmyslu a digitální suverenity (*Ministère de l'Économie, des Finances et de la Souveraineté industrielle et numérique*), ze které vyplývá, že majetek společností VINARA a PSJB (vlastněných společností FURDBERG) nebyl ve Francii zmrazen, neboť byl prokázán prodej společnosti FURDBERG ke dni 4. 3. 2022. Z tohoto oznámení však nelze seznat, jaké podklady měly k dispozici francouzské správní orgány a jakými úvahami se řídily, případně zda nepochybily. Jak správně uvedl městský soud, postup francouzských orgánů není pro rozhodnutí v dané věci nijak určující či závazný.

[50] Ani zápis Silaeva coby vlastníka stěžovatelky v evidenci skutečných majitelů na posouzení věci nic nemění. Tato evidence upravená v zákoně o evidenci skutečných majitelů je jedním z nástrojů boje proti praní špinavých peněz a financování terorismu; z tohoto zákona však v žádném případě nevyplyvá, že by jejím obsahem byly orgány státu vázány. Ostatně se ani nejedná o veřejný rejstřík [*a contrario* viz § 120 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 odst. 1 zákona č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřeneckých fondů, ve znění pozdějších předpisů; dále srov. sněmovní tisk č. 886/0, důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o evidenci skutečných majitelů, I. Obecná část, 1. Vysvětlení nezbytnosti právní úpravy, bod (3), 8. volební období, 2017-2021, digitální repozitář, www.psp.cz]. Jistě, má-li evidence skutečných majitelů plnit svůj účel, je třeba, aby jeho obsah odpovídal skutečnosti, a dozvěděl-li se tedy Finanční analytický úřad o nesprávnosti zápisu, měl podat soudu příslušnému k zápisu do této evidence oznámení o nesrovnalosti ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o evidenci skutečných majitelů; neučinil-li tak, toto opomenutí nemá žádný vliv na řízení v nynější věci. Ze skutečnosti, že soud provedl zápis, nelze dovodit, že je tento zápis správný – soud totiž přezkoumává pouze, zda tvrzené skutečnosti vyplývají z předložených listin, nikoliv další okolnosti (§ 29 zákona o evidenci skutečných majitelů).

[51] Stěžovatelka ve svých podáních v rozsahu, ve kterém se zabývala důkazním břemenem v posuzované věci, hojně odkazovala na judikaturu SDEU (zejm. na rozsudky ze dne 18. 7. 2013, *Komise a další v. Yassin Abdullah Kadi*, ve spojených věcech C-584/10 P, C-593/10 P a C-595/10 P, a ze dne 15. 11. 2012, *Rada Evropské unie v. Nadiany Bamba*, ve věci C-417/11 P). Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto rozsudky pro posuzovanou věc nejsou relevantní, neboť se zabývají podmínkami pro zařazení osob na sankční seznamy (odlišné od nyní řešeného sankčního seznamu), nikoliv podmínkami řízení o určení, zda se

na konkrétní majetek uplatní sankce, neboť náleží osobě zapsané v sankčním seznamu. Tyto rozsudky tedy řeší zcela odlišné otázky a jejich závěry nejsou pro nyní posuzovanou věc rozhodné.

[52] Nelze přisvědčit stěžovateli ani v tom, že by se posuzované řízení mělo opírat o stejné principy jako trestní řízení či přestupkové řízení. Obcházení sankcí zajisté může mít i trestní aspekt, je-li pachateli kladeno za vinu spáchání trestného činu porušení mezinárodních sankcí (§ 410 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů) či přestupku (§ 19 zákona o provádění mezinárodních sankcí), a v příslušných řízeních se tedy principy trestního, potažmo přestupkového práva zajisté užijí. V nyní posuzované věci však šlo o uplatnění mezinárodních sankcí, jejichž uvalení bylo politickým rozhodnutím. Nejvyšší správní soud nevidí důvod, pro který by mělo takové řízení být ovládáno stejnými zásadami jako řízení o přestupku či o trestném činu.

[53] S tím souvisí otázka koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Podle stěžovatelky toto ustanovení na nyní řešenou věc nedopadá, ačkoliv na něj správní orgány i městský soud odkazovaly. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se v tomto případě jedná o čistě hypotetickou otázku, neboť nedošlo k situaci, kdy by se žalovaný či městský soud odmítl zabývat tvrzením stěžovatelky kvůli tomu, že jej neuplatnila v průběhu prvostupňového řízení. V posuzované věci odkázal na § 82 odst. 4 správního řádu žalovaný, neboť stěžovatelka teprve v odvolání poukázala na rozsudek ve věci T-740/22, následně ovšem vysvětlil, proč jeho vydání na věci nic nemění (zejm. proto, že je Pumpjanský na sankčním seznamu ponecháván i akty přijatými po vydání uvedeného rozsudku Tribunálu). Městský soud pak na koncentraci řízení ve smyslu uvedeného ustanovení odkázal, když vypořádával žalobní bod týkající se odpovědi francouzského Ministerstva hospodářství, financí a průmyslu a digitální suverenity; následně ovšem přesto (byť stručně) vysvětlil, proč toto stanovisko nezakládá důvodnost žaloby (postup správních orgánů jiného státu není pro české správní orgány závazný). Jak plyne z výše uvedeného, zdejší soud se oběma těmito otázkami věcně zabýval. Žádné stěžovatelčino tvrzení tedy nebylo odmítnuto s pouhým odkazem na koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.

[54] Stěžovatelka poprvé v kasační stížnosti vznesla námitku, že i kdyby nedošlo k převodu akcií společnosti FURDBERG ke dni 4. 3. 2022 v důsledku sankcí, došlo by k převodu automaticky ke dni, kdy byl Pumpjanský v důsledku rozsudku Tribunálu SDEU ze sankčního seznamu vyřazen. Tuto námitku nevznesla dříve, ač již v odvolání na rozsudek Tribunálu SDEU ve věci T-740/22 odkazovala. Vzhledem k tomu, že tuto námitku stěžovatelka neuplatnila jako žalobní bod v řízení o žalobě, ačkoli jí v tom nic nebránilo, považuje ji Nejvyšší správní soud za nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4. s. ř. s. Nadto svou argumentaci blíže nerozvádí a nevysvětluje, proč by k takovému automatickému převodu mělo dojít podle rozhodného kyperského práva. Nepředložila ostatně ani smlouvu o převodu akcií, která by pro posouzení této otázky byla významná.

5. Závěr a náklady řízení

[55] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

pokračování

[56] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 21. října 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu